

a hope again
folytatása

dream again

álmodj újra!

fine
selection

MONA KASTEN

M O N A K A S T E N

d r e a m a g a i n

á l m o d j ú j r a !

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. fejezet

UTÁLOM A TELET, ÉS MINDENT, AMI VELE KAPCSOLATOS: a hideget és a havat, hogy tíz réteg ruhát kell viselni, azokat a sálakat és a sapkákat, amiktől a haj elektrosztatikusan feltöltődik. Ha rajtam múlna, lehetne akár egész évben nyár. Minél melegebb van, annál boldogabb vagyok.

És épp ezért ebben a pillanatban nagyon-nagyon boldogtalan voltam.

Január végén az oregoni Woodhillben mindent hó borít. És ugyan a telet alapból is ki nem állhatom, most ráadásul a kis buszpályaudvarról egy utazótáskával, egy hátizsákkal és egy magam után húzott bőrönddel kellett végigcaplatnom a fél városon.

Nincs szükség rá, hogy eléd menjek, Jude, mondta az ostoba bátyám. *Csak tízpercnyire lakom.*

Még hogy tíz perc, na ne röhögtesse! Már vagy fél órája próbáltam át-küzdeni magam a barna latyakon. A cipőm átázott, a kezem és a fülem lefagyott, és a telefonom szerint még mindig több mint tíz percig kell talpálnom, mire odaérek.

Hirtelen elhatározással úgy döntöttem, itt az ideje, hogy pihenőt tartsak. Betértem egy út menti kávézóba. Egy fickó furcsán nézett rám oldalról, amikor a csomagomat áthúztam a küszöbön, és közben hangerősen szitkozódtam. Olyan mérgesen viszonztam a pillantását, hogy gyorsan félrenézett, kiment mellettem, és eltűnt.

Alapvetően nem vagyok ennyire harcias. De rendszerint nem is vagyok több mint huszonnégy órán át talpon, hogy átköltözzenek egyik

államból a másikba, úgy, hogy a néhány holmimon és a szertefoszlott álmaimon kívül nincs semmi más a poggyászsomban.

Kifulladásra léptem oda a pulthoz, és kifújtam egy homokszőke hajtincset a szememből, ami valahogy előmerészkedett a vastag gyapjúsapkám alól.

– Miben lehetek a szolgálatodra? – mosolygott rám a barista lány.

Napok óta ő volt az első, aki barátságosan viselkedett velem. Legszívesebben átöleltem volna.

– Egy extra nagy karamellás macchiátót kérek. Sok sziruppal. És sok habbal. És egy adag szeretettel, ha lehetséges.

Pislogott néhányat.

– Hát persze. Rögtön hozom – mondta aztán, és feliratozott egy poharat.

Lehúztam a gyapjúkesztyűmet a fogammal, és a nadrágom hátsó zsebében kotorásztam az utolsó pénzermék után, amik még megmaradtak.

Mindössze két és fél dollár volt.

Elhúztam a számat, és a pénzt a pultra csúsztattam.

– Ez valószínűleg nem lesz elég, ugye? – A kesztyű még mindig a számban volt, ami miatt a szavaimat alig lehetett érteni.

– Nem, de elfogadunk hitelkártyát – biccentett a lány a kis készülék felé, ami a villogásával úgy tűnt, mintha gúnyolódna rajtam.

– Sajnos nincs nálam a kártyám – hazudtam. A kesztyű kiesett a számból a földre.

– Akkor attól tartok, a rendelésedből nem lesz semmi. – A barista szánakozva lebiggyesztette a szája szegletét. Mekkora csalódtam benne.

Lehajoltam, és felvettem a kesztyűmet, de közben az utazótáska lecsúszott a vállamról, és fájdalmasan kitépte egy maroknyi hajamat. Ismét káromkodni kezdtem.

– Majd én állom – hallatszott egy hang a hátam mögül,

Megfordultam, és egy csinos lány állt velem szemben. Bézs svájci-sapkát viselt, ami alól előbukkant hullámos, fekete haja. Manószzerű arca volt, és ragyogóan kék szeme, ami miatt kicsit irigykedtem rá. Ugyan a saját barna szemem is tetszett, de az övé szabályosan igéző volt. Biztosan hipnotizálni is tudja vele az embereket. Talán ebben a pillanatban

is épp ezt tette, mert kellett egy pillanat, mire megértettem, mit is mondott az imént.

– Komolyan? – kérdeztem.

– Igen – felelte, és újra a baristához fordult. – Én pedig egy matcha lattét és egy feketekávé kérek. Van nálam két elviteles pohár. – Két nagy poharat tett a pultra, amik úgy néztek ki, mintha bambusz-ból volnának.

– A neved? – A barista hirtelen ismét maga lett a megtestesült kedvesség.

– Everly. – A lány elővett egy kártyát, és a hitelkártya-leolvasó fölé tartotta, ami röviden sípolt egyet.

El se tudtam hinni, hogy ez most valóban megtörtént. Biztos, hogy ő az őrangyalom – a sors ajándéka, hogy kiegyenlítse az elmúlt pocsék heteket.

– Azon tűnődöm épp, hogy átölellek-e, Everly – mondtam, és csak nagy erőfeszítések árán tudtam visszafogni magam.

A lány rám mosolygott.

– Nem szükséges. Legközelebb egyszerűen te hívsz meg engem.

– Ehhez azonban a neved mellett a telefonszámodra is szükségem lesz. Vagy a Facebook-felhasználónevedre. Vagy az Instagramodra – nyúltam a telefonoméért.

Everly hirtelen megtorpant, és a mosolya elhalványult. Ezt az arc kifejezést ismertem. Rendszerint nyíltan és jóhiszeműen közeledtem az emberekhez, és többnyire ilyen képet vágtak, ha ez meglepte őket. Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy bocsánatot kérek tőle, de Everly már mással foglalkozott. Érdeklődően szemügyre vette a táskáimat.

– Nem idevalósi vagy, ugye?

Megráztam a fejem.

– Nem. Most érkeztem épp Kaliforniából. Ahol egyébként kellemes meleg van.

– Mindig is el akartam jutni Kaliforniába.

Ebben a pillanatban szóltak, hogy elkészült az italunk. Együtt léptünk oda a pult jobb oldalára, ahol a három pohár állt. Összekaptam magam, és a kesztyűmet a kabátom zsebébe gyömöszöltem.

– Mi hozott Woodshillbe? – hajtotta félre a fejét Everly.

– Ez egy hosszú történet – sóhajtottam. – A bátyámat látogatom meg.

Bólintott.

– Ami azt jelenti, hogy ismersz már itt valakit. Hisz ez nagyszerű!

– A bátyám és a baráti köre valószínűleg nem feltétlen azok az emberek, akikkel a szabadidőmet fogom tölteni, de igen. Jó, hogy nem kell teljesen előlről kezdenem – nyúltam a poharamért.

Everly egy kicsit elgondolkozott, és kinyújtotta az egyik kezét.

– Add ide a telefonodat.

Áadtam neki, ő pedig belepötyögött valamit. Aztán visszaadta.

– Elmentettem neked a számomat. Hogy viszonzni tudd a kávé.

Szélesen elmosolyodtam.

– Készülj fel rá, hogy jelentkezni fogok, amint berendezkedtem itt.

– Szuper. – Rápillantott az órájára. – Most viszont indulnom kell, a barátom vár rám, és késésben vagyok.

– Persze, menj csak. És még egyszer köszönöm a kávé – tartottam fel a poharamat. Búcsúzólul koccintott velem a sajtájával.

Utánanéztem, ahogy elhagyta a kávézót, aztán összeszedtem a holmimat, és én is kiléptem az utcára.

Ittam egy nagy kortyot a kávémből. Még túl forró volt, de menyeyei íze szétáradt a nyelvemen, és megadta azt az erőt, amire szükségem volt, hogy nekivágjak a bátyám házához vezető út utolsó szakaszának.

Gondolatban elátkoztam Ezrát. Biztos, hogy egyszerűen nem volt kedve kijönni elé a buszpályaudvarra. Neki – pontosan úgy, mint a szüleimnek – sejtelve sem lehetett arról, mi történt Los Angelesben, csak annyit tudott, hogy egy kis szünetre volt szükségem, és fogalmam sem volt, egyébként hova máshova mehetnék. Ha elmeséltem volna neki az igazságot, akkor valószínűleg repülőre ül, és személyesen hozott volna el onnan ide. De ezt nem akartam. Nem akartam sem a sajnálatát, sem azt, hogy megtudja, milyen óriási kudarcot vallottam valójában. Tehát telefonon csak egy sor rejtélyes magyarázattal szolgáltam neki, és egyúttal kiharcoltam az ígéretét, hogy a szüleinknek abszolút semmiféle körülmények közt nem árulja el, hogy már nem vagyok Kaliforniában.

És most itt voltam, az egyetlen helyen, ahová jöhettem – akár tetszett nekem, akár nem. Mindenesetre egy ismeretséget már kötöttem. Hiszek a sorsban, és megpróbálok mindig mindenben meglátni egy jelet. És az Everlyvel való találkozás biztos, hogy egy ilyen jel volt.

Franc essen L. A. -be! Végighúztam a bőrröndömet a latyakban a főutcán. *Francba a színészkedésbe, francba a főszerepekkel, francba az álmokkal. Francba mindennel!*

Ezt a mantrát kellett ismételtetnem folyton, majdcsak leülepszik valamikor a tudatalattimban. Végül is egyszer már sikerült, amikor az első nagy álmom szertefoszlott.

Hagytam, hogy a telefonomon lévő térkép vezessen, és bekanyarodtam a következő kereszteződésnél. Ez az utca keskenyebb és nyugalmasabb volt, és minél tovább mentem, a hó annál fehérebb lett, és annál kevésbé latyakos – és annál nehezebben tudtam haladni a csomagjaimmal.

Mire végre odaértem a szürke ház elé, amire illett Ezra leírása, átáztam, félig megfagytam és teljesen kifulladtam. Biztos, hogy izomlázam lesz a karomban.

A ház előkertjét teljesen belepte a hó. Csak a járdáról lapátolták el nagyjából. Néhány lábnyomot is lehetett látni, aminek a látványától a szívem egy kicsit gyorsabban kezdett verni. Kihúztam magamat, és megigazítottam az utazótáskámat, mielőtt végimentem a bejáráthoz vezető kis úton. Miután a nehéz bőrröndömet felcibáltam a lépcsőn, gyorsan lesöpörtem a vállamról a havat. Bár az arcom jéghideg volt, a tollkabátom alatt, mint az őrült, izzadtam. Örültem, hogy végre ideértem, és reméltem, hogy rögtön beugorhatok a zuhany alá.

Megnyomtam a csengőt. Tulajdonképpen Ez tudta, hogy ekkortájt érkezem. Írtam neki, amikor a repülőm landolt Portlandben, és akkor is, amikor utána felszálltam a buszra. Hálaadás óta nem láttam a bátyámat, és eszméletlenül örültem neki, hogy végre itt vagyok – még ha az adott körülmények között is.

Ebben a pillanatban lépteket hallottam a folyosóról, és halk kopogást, amit nem tudtam pontosan hova tenni. Éppen lábujjhegyre akartam állni, hogy benézzek a tejüveg ablakon, amikor az ajtó nagy lendülettel kinyílt.

Levegő után kapkodtam.

Erre abszolút nem álltam készen. Sem az ismerős bizsergésre, ami átjárta a testem, sem a zöld szempárra, ami az enyémre szegeződött, és amiben a saját döbbenetem tükröződött vissza.

Anélkül, hogy bármit is tehettem volna, visszabámultam rá, teljesen magamba fogadtam a látványt: a sűrű, fekete szempillákat, a szögletes arcot, a borostát, ami akkoriban még nem volt ott. Barna haja is másképpen nézett ki. Csak a szeme – az még mindig annyira ismerős volt, hogy a gyomrom szaltózott egyet.

– Szia, Blake! – krárogtam. Az idevezető úton a hangomnak nyilvánvalóan nyoma veszett.

Mankókra támaszkodva állt előttem. Mi történhetett vele? De mielőtt akár csak egy újabb szót is kibökhettem volna, a szemöldökét mély barázdává vonta össze. Aztán felemelte a kezét – és becsapta az orrom előtt az ajtót.

Elképedve meredtem a bejáratra, és kellett egy pillanat, mire magamhoz tértem a döbbenetből.

– Hé!

A léptei távolodtak, éppúgy, mint a kopogás, amiről most már tudtam, hogy a mankói okozták.

– Blake, megfagyok idekint. Nyisd már ki azt az átkozott ajtót! – kiáltottam.

Semmi reakció.

– Felhívjam Ezrát, és megmondjam neki, hogy hagyjad, hogy itt ácsorogjak a hidegben?

A kopogás ismét hangosabb lett. Nem sokkal ezután Blake feltépte az ajtót, és pontosan ugyanazzal a sötét tekintettel nézett rám, mint néhány pillanattal azelőtt.

– Mindig is elviselhetetlenül árulkodós voltál.

Aú!

Ezek voltak az első szavai, amiket több mint egy év után hallottam tőle. Kicsit fáj, ezt be kellett ismernem. Másrészt viszont tudtam, hogy megérdemlem.

Épp mondani akartam valamit, amikor sarkon fordult és elsántikált onnan.

Sóhajtvá húztam át a bőröndömet a küszöbön, és az utazótáskámmal együtt félreállítottam a folyosón. Ezután kihámoztam magam a téli holmikból, és rátettem őket a csomagjaimra. Aztán követtem Blake-et a nappaliba. Mindezt eddig csak Facetime-on láttam, amikor Ezzel beszéltem telefonon. Élőben a ház, amin a bátyám három csapattársával osztozott, egész másképp festett. Összetéveszthetetlenül olyan illat volt, mint a bátyámé és Blake-é. Ismerős érzés áradt szét bennem.

– Mi történt a lábaddal? – kérdeztem, amikor utolértem Blake-et.

Leült a fekete bőrkanapéra, és hanyagul a földre ejtette a mankóit, a tekintetét pedig a szemközti falon lévő lapos képernyőre szegezte. Anélkül, hogy válaszolt volna, a kezébe vette a kontrollert, és folytatta a játékát.

Elfojtottam egy mosolyt. Az ilyen NBA-játékokat régebben mindig Ezzel játszotta. Közben mindig egymás torkának estek, úgyhogy nekem kellett a békebírói jászánom.

Alaposabban szemügyre vettem a sínt, amit a szürke melegítónadrágja felett viselt. Széles volt, és a sípcsontja közepétől a combja közepéig ért.

– Játék közben sérültél meg? – kérdezősködtem tovább.

Blake úgy tett, mintha nem is léteznék, miközben mint a megszállott, nyomkodta a gombokat. Ez is fájdalmasan emlékeztetett a régi időkre.

Összeszedtem magam, és elfojtottam az emlékeket, pontosan úgy, ahogy minden mást is. Az elfojtásban mostanra már egész profi voltam. Aztán leültem a kanapéra, a lehető legtávolabb tőle, és egy darabig néztem őt.

– Ezra nincs itthon? Hiszen szóltam neki, hogy mikor érkezem.

– Mit akarsz itt, Jude? – A tekintetét továbbra is a képernyőre szegezve kérdezte.

A hangja érdes és pont olyan mély volt, mint az emlékeimben. Bizseregni kezdett tőle a gyomrom. Az éhségre fogtam.

– Nem mesélte Ez, hogy jövök?

– Ha megtette volna, megvétóztam volna.

Összeszorítottam a fogam. Ezra tehát hazudott nekem, amikor azt állította, hogy mindenki elfogadta, hogy egy időre itt szállok meg.

A franc egye meg! Nem volt pénzem, hogy keressek magamnak valami mást, ugyanakkor nem akartam feltépni a régi sebeket sem Blake és köztem, ha az akarata ellenére beköltözöm. Amikor Ez biztosított afelől, hogy mindenki beleegyezett, vakon hittem neki.

– Tulajdonképpen azt terveztem, hogy egy kis ideig itt maradok – mondtam tétovázva.

Blake megállította a játékot, de még mindig nem nézett rám.

– Meddig?

– Csak átmenetileg. Megpróbálok találni egy állást, és...

– Meddig? – szakított félbe.

Összeszorítottam a fogam. Lassan elfogyott a türelmem, de igyekeztem megőrizni a nyugalmam. Szinte egy örökkévalóság óta nem találkoztunk, és arra, ami köztünk történt, nem lehetett olyan könnyen fátylat borítani. Ezra mesélt az első szemeszterről, amikor Blake szüntelenül edzésen volt, és az eszméletlenségig hajtotta magát. A számos nőügyéről is beszámolt nekem – többnyire részletesebben, mint szerettem volna.

– Még nem tudom, Blake – feleltem egy kis idő után.

Amikor kiejtettem a nevét, mintha az egész teste görcsbe rándult volna. Hirtelen ugrott fel – és fájdalmasan káromkodni kezdett.

Gyorsan felemelkedtem.

– Várj, segíték – mondtam sietve, és fel akartam venni a mankóit a földről, de egy kézzel félretolt.

Ő maga hajolt le értük, miközben egy lábon egyensúlyozott. Több-ször is próbálkoznia kellett. Mikor sikerült neki, megállt előttem, és lenézett rám.

Majdnem el is felejtettem, mennyire magas.

– Csak hogy tisztázzuk: nem értek egyet vele, hogy itt maradj. Jobb lenne, ha a lehető leggyorsabban keresnél magadnak valami mást.

Éles fájdalom döfött bele oda, ahol az imént még bizsergett. Nagyon nyeltem, és már épp válaszolni akartam neki, de addigra Blake elsántikált mellettem a folyosó felé. Megfordultam, és utánaéztem, ahogy fellépett a lépcső első fokára, egyik kezével a korláton, a mankókkal a hóna alatt.

Ugyan a szemében megjelenő kifejezés annyira ismerős volt, mégis úgy látszott, minden más megváltozott rajta. Ezen a hideg, megtört férfin semmi nem emlékeztetett arra a vicces fiúra, aki az első nagy szerelmem volt.

És pontosan tudtam, hogy ez egyes-egyedül az én hibám.

2. fejezet

Hat évvel ezelőtt

A LABDA AZ ABLAKÜVEGNEK CSAPÓDOTT.

Folytattam a festék felkenését. Anya csak két tincset engedélyezett számomra. De amiatt, hogy Ezra állandóan a vendégfürdő ablakát találta el az ostoba kosara helyett, a festék mostanra még az arcomra is ráfröcscent – a hajamról nem is beszélve.

Éppen amikor a második tincset akartam bekenni az ecsettel, a labda ismét az ablaküveghez vágódott – és a festék ismét mindenfelé szétspriccelt, olyan hévvel rándultam össze. Frusztráltan felkiáltottam, az ablakhoz viharzottam, és dühödten feltéptem.

– Anya meg fog ölni, ha betörsz még egy ablakot! – ordítottam.

– Bocsi – válaszolta egy hang, ami egyértelműen nem a bátyámé volt.

– Az én hibám.

Blake a hóna alá csapta a labdát, és bocsánatkérően felnézett rám.

Még mást is akartam mondani, de elakadt a szavam. Szó szerint. Csak egy száraz hörgés jött ki a torkomon, amikor végigmért, és a szemében vídamság csillant.

Fél életemben ismertem Blake-et, ennek ellenére ebben a pillanatban mégsem voltam képes félrehozni. Arra pedig főleg nem, hogy becsukjam az ablakot. A srác egyszerűen túl szép volt.

Be kellene tiltani, hogy valaki ennyire jól nézzen ki.

Ellentétben a bátyámmal (és bánatomra velem is) Blake-nek nem voltak pattanásai. A nyári napsütéstől leburnult az arca, a haja vége pedig

kiszökült. Ugyan mindössze néhány hétig nem láttam, megváltozott. Vagy bennem változott meg valami. Mert mióta ismertük egymást, először fordult elő, hogy nem sikerült levennem róla a szemem.

A bőrét vékony izzadságréteg vonta be, amitől a kulcscsontja feletti bemélyedés csak úgy csillogott. Az utóbbi hónapok alatt megnőtt. Akkoriban, amikor Blake és az anyja a szomszéd házba költözött, csak egy tenyérnyivel volt magasabb nálam. Mostanra már szabályosan évig ért. Ugyan én bent álltam, és a házunk a kerthez képest kicsit magasabban volt, még a fejét se kellett hátradöntenie, hogy rám tudjon nézni.

Huncut mosoly terült szét az arcán, amikor kinyújtotta a kezét, és letörölt az orromról egy festékpöttyöt.

Szétkenete a festéket az ujjai között.

– Olyan cuki vagy, Jude.

Később pontosan emlékeztem rá, hogy ez volt az a pillanat. Ez a bocsánatkérő, kissé pimasz mosoly és a rövid érintés, ami elindított mindent.

Valami kitágult bennem, és hirtelen egészen kimelegettem. Egy csomó szentjánosbogár szabadult el a gyomromban. Átjárták a testemet, és olyan helyeken bizsergetem tőlük, ahol azelőtt még soha.

– Még egyszer bocsánat az ablak miatt. Legközelebb jobban odafigyelek.

– Semmi baj – ziháltam.

Aztán becsuktam az ablakot, és az egyik kezemet a hasamra szorítottam. De a bizsergés nem múlt el.

Fogalmam sincs, mennyi ideig ültem a kanapén. Egyszer csak a PlayStation kontrollerjéért nyúltam, és elkezdtem végigjátszani Blake játékát, miközben gondolatban valójában teljesen máshol jártam. A kosarasok céltalanul futkároztak a pályán, a játék nehézsége túl magasra volt állítva. Óriási vereséget szenvedtem, de ez teljesen mindegy volt nekem.

Ezra elhallgatta Blake elől, hogy Woodshillbe jövök, előlem ugyanakkor azt a tényt titkolta el, hogy Blake gyűlöl engem. Azt hittem, hogy csak egy kis időnek kell eltelnie, hogy elfelejtsük egymást, és túl legyünk az egészen. Elég volt azonban egyetlen pillantást vetnem Blake-re ahhoz, hogy világossá váljon számomra, erről itt szó sincs.

A fenébe!

Fájt látni őt. A szavai horgokként fúródtak belém, és nem engedtek el. Fel akartam menni hozzá, és beszélni vele. Ugyanakkor tudtam, hogy ez nem lehetséges. Blake és én – a mi történetünk immár a múlté. Ez azonban nem olyan történet, amely boldog véget ért. És határozottan nem is olyan, mint amit még egyszer át szeretnék élni. Főleg nem annak az egész problémahalmaznak a tetejébe, amit L. A.-ből cipelttem magammal.

Ostoba ötlet volt, hogy Eztől kértem segítséget. És még nagyobb ostobaság volt azt feltételezni, hogy Blake komolyan beleegyezett, hogy itt lakhassak.

Mielőtt tovább törhettem volna ezen a fejem, meghallottam, hogy nyílik a bejárati ajtó. Kicsivel később Ezra hangja hallatszott.

Anélkül, hogy megállítottam volna a játékot, félredobtam a kontrollert, és a folyosóra szaladtam. Esélyt sem adtam Eznek, hogy nyugodtan hazaérjen, szabályosan lerohantam őt. Ugyan az előbb még dühös és feldúlt voltam, mégsem tehettem mást. Hiányzott nekem, és ő volt itt az egyetlen személy, akinek a látványa valami olyasfélét jelentett számomra, mint az otthon. Tehát magamhoz szorítottam.

– Nem kapok levegőt – hördült fel a bátyám. Ennek ellenére a karját a hátamra kulcsolta, és átölelt. Egy egészen rövid pillanatra becsuktam a szemem.

Ezra kibontakozott az ölelésből, lenézett rám, és mindkét oldalról szemügyre vette az arcom.

Ismertem ezt a tekintetet. Ezra rendelkezett valami olyasmivel, mint a hatodik érzék. Ugyan nem volt különösebben beszédes, cserébe annál empatikusabb. Mindig is tudta, ha valami nem stimmelt velem. Ezért ebben a pillanatban minden erőmet latba vetve megpróbáltam palástolni a bánatomat, és az után kutattam, mivel terelhetném el a figyelmét.

Szerencsére gyorsan eszembe is jutott valami. Lendületet vettem, és a vállába boksoltam.

– Ezt azért kaptad, mert azt állítottad, hogy az út ide csak tízperces. Felhúzta az egyik szemöldökét.

– Nekem tíz perc kell.

– Ha csomag nélkül vagy, kétméteres lábad van, és hangsebességgel mozogsz, talán.

– Túlzol, Pancake¹.

Fintorogtam. Ezt a becenevet mindig is utáltam, és ezt ő is pontosan tudta.

– Majdnem egy óra kellett, hogy ideérjek.

– Nem csoda – motyogta a bátyám, és szemügyre vette a csomagomat. – Meddig is akarsz tulajdonképpen maradni?

Kinyitottam a számat, aztán ismét becsuktam. Végül csak megvontam a vállam. A karrierem végét ért, mielőtt egyáltalán rendesen beindulhatott volna, de nem álltam készen arra, hogy Ezrának mindezt elmeséljem. Főleg nem a másik két lakótársa jelenlétében, akik vele együtt jöttek be, és tetőtől talpig végigmértek, mintha életükben nem láttak volna még egyetlen lányt sem. A bal oldalinak rövidre nyírt, göndör haja, sötétbarna bőre, és olyan szögletes arcvonásai voltak, mint ha kőbe vésték volna azokat. A jobb oldali épp kirázta a homlokáról nedves haját, és félig lehunytt szempillái alól nézett le rám. Mindketten vonzóak voltak, de az utóbbi ennek a ténynek túlzottan is tudatában volt – ezt elárulta elvetemült mosolya.

– Biztosan te vagy Cam – tippeltem hozzá fordulva, és felé nyújtottam a kezem. Megfogta, és egy pillanatra megszorította. Aztán balra fordultam. – És te Otis.

– Ezra traktált téged rólunk szóló történetekkel? – kérdezte.

– Ó, igen.

– Remélem, csupa jót hallottál – mondta Cam. Beletúrt a hajába, és egy kicsivel szélesebben mosolygott.

Egyértelműen szoknyapecér volt. Milyen jó, hogy ezt a pasitípust az elmúlt másfél évben pontosan kiismertem, hogy ne dőljek be neki.

A bátyám átkarolta a vállamat, és lehajolt hozzám.

– Tőle jobb, ha távol tartod magad. – Aztán felkapta a bőröndömet, és vállára vette az utazótáskámat. Én a hátizsákomért nyúltam. – Gyere, elkísérlek a vendégszobába.

¹ Palacsinta. (angol)

Még egyszer odabiccentettem Otisnak és Camnek, mielőtt Ezra végigvezetett a folyosón. A közvetlenül a lépcső mellett levő szoba előtt megállt, és kitarta az ajtót. Belépett a helyiségbe, én pedig a sarkában trappoltam.

A krémszínű falak csupaszak voltak. A bútorzat egy kis íróasztalból állt – rajta egy monitorral –, és egy székből. Plusz egy ágyból a szemben lévő fal mellett. Egy másik ajtó a szobából egyenesen a verandára és onnan a mellette lévő kertbe vezetett, amit teljesen belepett a hó.

– Ez itt mostantól a te birodalmad. Csak az ágyat sikerült megvetnem – magyarázta Ez, és megvakarta a nyakát. – Az íróasztalt és a monitort tulajdonképpen még le akartam vinni a pincébe, de erre már nem jutott időm. Meglehetősen váratlanul jelentkezél be.

Elég jól ismertem a bátyámat ahhoz, hogy kihalljam a szavaiból a burkolt kérdést.

Letettem a hátizsákom a bőrönd és az utazótáska mellé, a barna padlószőnyeget bámultam, és belemélyesztetem a lábujjaimat.

– Azt mondtad, a többiek számára rendben van, ha itt maradok – feleltem tétovázva.

– Ez így is van.

Ismét Ezrára néztem, aki magához húzta a gurulós széket, és helyet foglalt rajta. A haja mostanra félig megszáradt, a vége göndörödni kezdett. Ebből a szempontból pontosan olyan volt, mint az anyém. Mindig mindenki azt mondta, az anyukánk kiköpött másai vagyunk, de ha alaposabban megnézzük, apánk erős orrnyergét és széles állát is fel lehetett ismerni az arcunkon.

– Blake nem tett rám olyan benyomást, mintha rendben lévőnek találná, hogy beköltözöm hozzátok.

Ezra felhorkant.

– Blake a balesete óta egyáltalán nem talál rendben lévőnek semmit.

Kérdéseket akartam feltenni. Még hozzá rengeteg kérdést. De a szakításunk óta rászoktattam magam, hogy az ajkamat amilyen szorosan csak tudom, összezárjam, amikor Blake-re terelődik a szó. Egyrészt nem akartam tudni, mi történt vele, ugyanakkor égttem a kíváncsiságtól. Ezra ezt biztosan látta rajtam, de hallgatott.

Megköszörültem a torkom.

– Nem jöttem volna ide, ha nem lett volna valóban sürgős.

– Tudom. – Ezra szabályosan átfúrt a tekintetével, de én nem néztem rá. Ha egyvalami van, amiben mi, Livingstonok jók vagyunk, akkor az az, hogy bezárkózunk, és a titkainkat megtartjuk magunknak. Ezra ezt a képességét már egészen fiatal kora óta tökélyre fejlesztette, és én is egyre jobb voltam benne.

Egy ideig még figyelt. Épp, amikor kezdett kellemetlenné válni, felállt, és a kezével megdörzsölte a melegítőnadrágját.

– Hagylak elrendezkedni. A fiúkkal később vacsorát akarunk készíteni, akkor majd megismerhetitek egymást.

Bólintottam, és megkönnyebbültem, hogy hagy némi teret. A gondolataim egyik problémáról a másikra terelődtek: Blake-re, a közös múltunkra, Los Angelesre, Ezra értő tekintetére, anyára és apára, ismét Blake-re...

– Beszélék vele még egyszer – ígérte Ezra, mintha a gondolataimban olvasott volna, és a kezét a zsebébe dugta. Aztán elment mellettem, és becsukta maga mögött a szobaajtót.

Hangosan kifújtam a levegőt.

Még egy pillanatig a vendégszoba fehér ajtajára meredtem, mély lélegzetet vettem, hogy megnyugodjak. De olyan volt, mintha minden lélegzetvétellel egyre több erő hagyna el. Mintha a testem csak most venné észre, mekkora stressz érte az elmúlt napokban. A végtagjaimat háromszor nehezebbnek éreztem, mint egyébként, a vállam fáj az utazás feszültségétől és a csomagjaim súlyától.

Nagy nehezen az ágyhoz vonszoltam magam, és lehuppantam a kék mintás lepedőre. Az illata idegen volt, és a vállam feszült maradt, pedig a tagjaim égtek a fáradságtól.

A telefonomért nyúltam, és feloldottam a billentyűzárat. A szívem gyorsabban kezdett verni, ahogy végignéztem a közösségimédia-platfomokat és tétovázva átfutottam az értesítéseimet. Minden számmal, amit kijelzett, kellemetlen érzés járta át a testem. De a képek, amiken megjelöltek, csak a népszerű *Twisted Rose*²-jelenetek screenshotjai

² Grotteszk rózsza. (angol)

voltak, és néhány mém, amiken az emberek azt a kívánságukat fejezték ki, hogy a sorozat folytatódjon.

Semmi több.

Megkönnyebbülten fellelegeztem. Aztán újra lezártam a telefonomat, és letettem az ágy melletti ablakpárkányra.

A hasamon összekulcsolt kézzel a plafonra meredtem. Azon tűnődtem, vajon Blake szobája közvetlenül az enyém felett van-e. Vajon mit csinál épp? Már épp ismét a telefonoméért nyúltam volna, hogy a bal-esetéről szóló információk után kutassak a neten. De ezt megtiltottam magamnak, miután elköltöztem, és most nem akartam elkezdni csak azért, mert hirtelen egyetlen emelet választott el minket ezer mérföld helyett.

Frusztráltan tettem a két kezem az arcomra, mintha a száguldó gondolatokat így meg tudnám állítani. Akartam. Tényleg. Most, hogy itt voltam, megengedhettem magamnak, hogy végre *ne* törjem a fejem. De minél inkább próbáltam nem gondolkodni, az agyam annál hangosabban üvöltötte a hibáimat, és ezt egyszerűen nem sikerült nem meghallanom.

– Összenyomkodhatod az avokádókat – tolt oda nekem Otis egy vágódeszkát a munkalapon.

A nagy, nyitott konyhában álltunk, én a keskeny pult egyik oldalán, Otis, Cam és Ezra a másikon, a hűtőszekrény előtt, amiből különféle zöldségeket és darált húst vettek elő.

– A tiéd a paprika – jelentette ki Otis, és Ezrának nyújtotta a sárga zöldséget, mintha csak valami díj lenne. Camre osztotta a tacót, ő maga pedig a hagymának és a fokhagymának látott neki, aminek a felét nekem nyújtotta egy tálban a guacamoléhoz. A többit egy serpenyőben megpirította, miközben én pépesíteni kezdtem az avokádót. Néhány perc múlva Otis felém fordult a serpenyőlapáttal a kezében.

– Azt mondtad, hogy Ezra sokat mesélt rólunk.

– Semmit nem meséltem neki. Kifaggatott – vetette közbe Ezra.

Megvontam a vállam.

– Mivel nem vagy különösebben beszédes, néha rád kell kényszeríteni a boldogságot.

– Amire igazából ki akartam lyukadni – vágott közbe Otis, a hagyományt kevergetve a serpenyőben. – Te már tudsz rólunk egy keveset. De mi még nem tudunk túl sok mindent rólad.

Még mindig a tálban kotorásztam, pedig már jó volt az avokádók állaga. Gyorsan félretettem a villát, és felkaptam egy lime-ot.

– Épp L. A.-ből jövök, ahol színésznőként tevékenykedtem – mondtam, és a levét a szükségesnél kissé hevesebben facsartam bele a tálba.

– Komolyan? – Cam rám pillantott a válla felett.

Az avokádópürét elkezdtem összekeverni a lime levével meg a hagymával, és egyetértően hümmögtem.

– Színház, film vagy tévé? – faggatózott Cam.

– Mindenből egy kicsi, de főként tévé.

Nevetségesnek tűnt, hogy ezt mondom, pedig hát éppen ez volt az, amit az utóbbi években tettem. Még ha nem is különösebben sikeresen.

– Jude tizenhét évesen megkapta egy sorozat főszerepét, és ugyanazon a nyáron ment L. A.-be, amikor én ideköltöztem. – A bátyám az apróra kockázott paprikát a késsel egy tálba tolt, anélkül, hogy közben rám nézett volna.

– Ez aztán a menő! Ismerjük a sorozatot?

Megvontam a vállam.

– Talán. Egy misztikus drámasorozat természetfeletti gyilkosságokkal, amiket tinik egy csoportjának kellett felderítenie. A címe *Twisted Rose*.

Otis és Cam úgy ráncolták a homlokukat, hogy rájöttem, fogalmuk sincs, miről beszélek.

– Ezra! – kiáltotta Cam szemrehányóan egy fél pillanattal később, amivel megerősítette a gyanúmat. – Miért nem néztük meg soha együtt a húgod sorozatát?

Ezra közömbösen felhúzta az egyik szemöldökét.

– Mindig egyedül kellett megnéznem a szobámban, mert ti inkább játsszani akartatok.

Cam arckifejezése olyan gyorsan változott felháborodotról megszeppentté, hogy majdnem elnevettem magam.

– Nem gond, a sorozatot leállították, mielőtt igazán ismertté válhatott volna – legyintettem.

– Biztos szuper voltál benne – mondta Cam. – Később majd utána kell nézmem, hogy megtalálom-e az epizódokat online.

– Egy pillanat – vágott közbe Otis, mielőtt bármit válaszolhattam volna. Csodálkozva nézett rám. – Ez azt jelenti, hogy tizenhét évesen egyedül elköltöztél otthonról, és aztán... – kereste a megfelelő szavakat.

– Aztán rögtön el is veszítettem az első állásomat.

Még mindig fájt, ha a *Twisted Rose* végére gondoltam. A zűrös, ravas Sadie Nelson szerepét mintha rám írták volna. Még pontosan emlékszem arra, hogy a casting előtt majdnem elájultam az izgatottságtól. Ezra, anya és apa elkísértek Los Angelesbe a meghallgatásra, utána pedig elmentünk egy étterembe. Néhány nappal később megkaptam a választ, hogy engem választottak, és sírva borultam a szüleim karjába. Ezután mindenben támogattak: a beszélgetésen az iskolában, ahol eldöntöttük, hogy rendben van, ha az érettségimet egy későbbi időpontban pótolom, a szerződéseknél, amiket együtt néztünk át az ügynökömmel, a lakáskeresésben, a finanszírozásban, amit éjszakába nyúlóan újra és újra átszámoltunk...

– Ez pocsékul hangzik... – Cam hangja szakított ki az emlékeimből.

– Ezután kisebb szerepekből tartottam fenn magam – meséltem tovább, és megpróbáltam úgy fogalmazni, mintha ez a szakma részét képezné. – Statisztaként dolgoztam különböző sorozatokban, és vendég szerepeltem egy tinisorozat több epizódjában. Tavaly nyáron kaptam egy szerződést egy színházban, az is egész menő volt.

– Régebben mindig azt mondtad, hogy hét lóval se lehetne téged elvontatni egy színházba.

Ledermedtem.

Lassan megfordultam. Blake állt az amerikai konyha küszöbén, és rám nézett. A tekintete ugyanolyan hideg volt, mint néhány órával ezelőtt, a megérkezésemtől, csak hogy ezúttal alaposan végigmért. Fentről

lefelé. Mintha lassan tudatosulna benne, hogy tényleg itt vagyok, és nem fogok elmenni. Ahogy az arcomat méregette, egész kicsit a homlokát ráncolta.

Gyorsan félrenéztem, és újra a guacamolémat kezdtem kevergetni. Hozzáadtam egy jó nagy csipetnyi sót, és megköszörültem a torkom.

– Régen azt is gondoltam, hogy az elkövetkezendő öt évben Sadie Nelsont fogom játszani, és ezáltal bebiztosítom a helyem Hollywoodban – mondtam szárazon.

Blake olyan hangot adott ki, aminek hallatán nem voltam biztos abban, hogy megvető nevetés volt-e vagy egy még megvetőbb horkantás.

– Ezen is látszik, milyen gyorsan meg tudnak változni a dolgok.

Olyan erősen szorítottam össze a fogaimat, hogy csikorogtak. Múltbéli képek villantak fel a lelki szemeim előtt. A pergő tapétára bámultam, miközben Blake-vel telefonáltam.

Mi történt?, visszhangzottak a szavai ismét a fülemben.

A dolgok megváltoztak, Blake.

Az előbbi szándékosan mondta, ezzel tisztában voltam.

Ennek ellenére, vagy talán épp ezért, erős szorítani kezdett a mellkasom. Nagyon sürgősen hagynom kellene, hogy a szavai leperogjenek rólam. Amikor dolgoztam, és bele kellett bújnom egy szerepbe, akkor könnyen ment. Ebben a másodpercben mindent megadtam volna azért, hogyha most elő tudom hívni ezt a tehetségemet. Sajnos ebben a pillanatban kétszer akkora erőfeszítésembe került, és az összes koncentrációmat latba kellett vetnem, hogy fenntartsam a közönyös látzatát.

– Tehát – törte meg Otis a feszültséget, és levette a serpenyőt a tűzhelyről. – Mit keres egy olyan ifjú színésznő, mint te, Woodhillben?

Szedd össze magad, könyörögtem saját magamnak, és arra koncentráltam, hogy mélyeket lélegezzek, megnyugodjak.

– Ugyan mit? – kérdeztem egy tökéletes hamis mosoly kíséretében. – Vágyakoztam a bátyám után.

Ezra elszakította végre dühös tekintetét Blake-től, és felhúzott szemöldökkel rám nézett.

– A telefonban inkább úgy hangozott, mintha elvesztetted volna a lakásodat.

A szemem forgattam.

– Hát jó, így volt. De te is hiányoztál nekem.

Mivel mostantól itt fogok lakni, nem tudtam megakadályozni, hogy a fiúk legalább a múltam egy részéről tudjanak. Elbuktam mint színésznő, és elveszítettem a lakásomat – ez épp elég kellemetlen és szomorú volt ahhoz, hogy ne tegyenek fel további kérdéseket, és ne akarjanak még több mindent megtudni rólam. Legalábbis abban bíztam, hogy van bennük ennyi tapintat. Ha most a lapjaim egy részét nyíltam kiteszem az asztalra, akkor remélhetőleg a többit nem akarják majd látni.

– Szerintem jó, hogy mostantól itt szeretnél lakni. Woodhill ugyan valószínűleg nem olyan menő, mint Hollywood, de meglátod majd, hogy itt is jól el lehet éldégetni – mondta Otis.

Eldöntöttem, hogy mostantól ő lesz az új legjobb barátom. Ezra mesélte, hogy Otis a legkedvesebb a lakótársai közül, de arról, hogy megvan az a tehetsége, hogy képes szabályosan eloszlatni a feszültséget egy helyiségben, eddig nem volt tudomásom.

– Köszönöm, Otis.

– Én is amellet vagyok, hogy maradj – jelentette ki Cam, miközben tárgyakkal és evőeszközökkel a kezében az asztalhoz ment.

Otis és Ezra követték a tacós tálcával és a belevalókat tartalmazó tá-lakkal. Aztán a fiúk asztalhoz ültek, és elkezdték megtölteni a tacóikat.

Egyedül Blake és én nem ültünk le. Ő továbbra is a nappali közepén ácsorgott, rám nézett, és az arca közben meglepő önuralmának köszönhetően teljesen kifejezéstelen volt – egyedül a szeme szórt szikrákat.

– Mi vagyunk többségben, Blake. Akár tetszik neked, akár nem, biztos nem fogom hagyni, hogy a húgom a híd alatt aludjon.

Blake-en látszott, mi a véleménye erről a kijelentésről. Egy pillanatilag még rám bámult, aztán elnézett rólam, és lassan az asztalhoz ment. Ott a mankóit az egyik hóna alá szorította, elvett egy tányért, és elkezdett szedni magának. Amikor kész volt, lehajolt, és a tányért letette a földre. Aztán az egyik mankójával a folyosó felé kezdte tolni. Szemlátomást nem akart még egy asztalhoz sem ülni velem.

– Ezt tök komolyan gondolod, öregem? – sziszegte Ezra. Úgy festett, mint aki bármelyik pillanatban felrobbanhat. Ezt mindenáron el akartam kerülni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Semmi baj – vettem gyorsan közbe, és kézbe vettem a tacókkal teli tányéromat. Aztán felugrottam. – Majd a... vendégszobámban eszem.

Mielőtt bárki bármit szólni tudott volna, átvágtam a nappalin, elmentem Blake mellett, anélkül, hogy még egyszer ránéztem volna. Ha ezt megtettem volna, biztosan rájön, hogy egy másodperccel sem tudtam volna tovább fenntartani a látszatot. És nem is kell tudnia, hogy a viselkedésével mekkora fájdalmat okozott nekem.